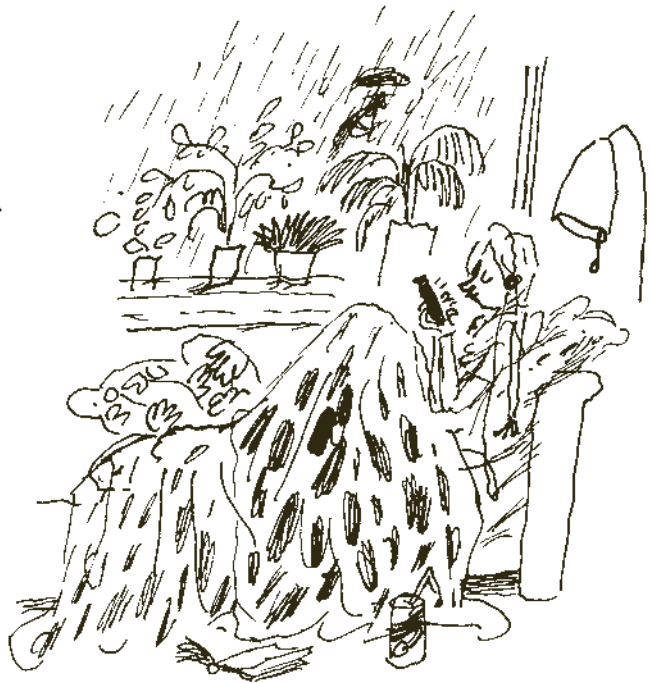


Regel 1

Als je moeder te lui is om de kat van de buurvrouw eten te geven, mag je dat altijd aan die buurvrouw laten weten!

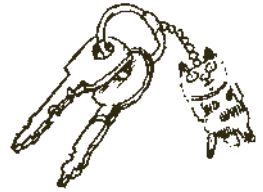
Regel 1



Het regent en ik hang lekker op de bank met een dekentje, als mijn moeder ineens een sleutelbosje voor mijn gezicht wappert. 'Floor, wil jij even naar nummer 54 lopen om de kat van mevrouw Van Beveren eten te geven?' vraagt ze. 'Het regent!' zeg ik verontwaardigd en ik wijs naar het raam, waar de regen inmiddels zo hard tegenaan waait dat je echt wel een heele slechte moeder moet zijn om je kind in dit rotweer naar buiten te sturen.



Maar blijkbaar heb ik dus zo'n onmenselijke moeder, want ze gooit het sleutelbosje gewoon in mijn schoot. 'Voer staat op de eetkamertafel, even zijn drinkbakje bijvullen en pak een paraplu mee uit de bak onder de kapstok,' zegt ze. 'Die kat heet Chris en mevrouw Van Beveren heeft gevraagd of ik elke dag even *quality-time* zou willen hebben met haar kat, maar daar heb ik echt geen tijd voor. Dus geef hem gewoon even zijn voer en daarna kom je weer terug naar huis, oké?'



Ik frons. 'Waarom doe je het zelf niet?' vraag ik als ik met tegenzin mijn jas dichtrits. 'Ze heeft het toch aan jou gevraagd?'

'Floor, zeur niet zo, het is vijf minuten werk!'

Mokkend loop ik de deur uit. Maar als ik de gang in loop bij mevrouw Van Beveren, zie ik meteen een grote trouwfoto aan de muur. Ik bekijk de foto, zo te zien is hij al een

hele tijd geleden gemaakt, want hij is een beetje gelig aan de randjes. In de kamer hoor ik een heel lief miauwgeluidje van een kat, die mij meteen kopjes begint te geven als ik binnenkom.



'Hai Chrissie,' zeg ik met de speciale stem die ik alleen gebruik als ik met katten of kleine kinderen praat. Ik kijk rond in de kamer, het ziet er gezellig uit, maar wel een beetje eenzaam.



Overal staan foto's van meneer Van Beveren en van kat Chris. Van meneer Van Beveren weet ik dat hij niet meer leeft, dus mevrouw Van Beveren woont alleen met haar kat. Ik vind het ineens best wel zielig, want nergens zie ik foto's van kinderen of kleinkinderen. Ik denk na over mevrouw Van Beveren. Alleen met je kat en dan tussen al die foto's zitten van je dode man... Ik ken mevrouw Van Beveren niet eens zo goed, maar nu ik zie dat haar kat het enige is wat ze heeft, heb ik ineens verschrikkelijk veel medelijden en besluit ik extra goed voor Chris te gaan zorgen. Op de tafel zie ik een bloknootje liggen, en ineens krijg ik een idee: ik ga een dagboekje bijhouden alsof het geschreven is door Chris de kat zelf! Dan

komt die mevrouw straks terug en dan leest ze hoe leuk Chris het de hele week gehad heeft en hoe lief haar buurmeisje eigenlijk is.

Ik geef Chris eerst eten en vul zijn waterbakje bij. Daarna pak ik een stukje wol uit de handwerkmand om met Chris te spelen. Ik sleep het rode woldraadje over de grond en Chris loopt erachteraan en probeert het te pakken.



Als Chris moe is en in zijn kattenmandje gaat liggen, ga ik zelf aan de grote houten tafel zitten en begin ik in het dagboekje van Chris. Ik schrijf:

Lief baasje,

Ik had eigenlijk verwacht dat Irma vandaag langs zou komen, maar Irma had geen zin, dus heeft ze haar dochter Floor gestuurd, wat een opluchting...

Floor is zooo verschrikkelijk lief voor mij geweest, ze heeft me geaaid en met me gespeeld en morgen komt ze weer, zei ze. Ik verheug me er nu al op!

Liefs,
Chris



Zo, dat voelt goed. Eerst de kat van die eenzame mevrouw vermaakt en nu ook nog in zijn dagboekje geschreven.

Ik slenter tevreden naar huis, waar mijn moeder mij staat op te wachten in de deuropening.

‘Waar was je nou, Floor? Ik wilde net naar je toe komen, je bent bijna twee uur weg geweest!’ zegt ze geërgerd.

‘Ik moest toch ook eventjes met hem spelen, het is een hartstikke lieve kat,’ zeg ik terug. Ik glijp achter mijn moeder langs de gang in en loop naar de kamer.

Als mijn moeder en ik ’s avonds samen de vaatwasser inruimen, begin ik weer over de kat van mevrouw Van Beveren. ‘Mag ik morgen weer even eten geven aan die poes?’ vraag ik.

Mijn moeder kijkt opzij. ‘Zeker, als je het zo leuk vindt, prima. Maar niet aan haar spullen zitten!’ zegt ze streng.

Ik schud mijn hoofd een beetje beledigd. Alsof ik aan die oude-mensen-spullen zou willen zitten. ‘Nee, nee,’ mompel ik terug.

De volgende dag na school ren ik meteen op een drafje naar het kastje waar de sleutels van het huis

van mevrouw Van Beveren liggen.

‘Ik ga weer even naar de kat van mevrouw Van Beveren!’ roep ik tegen mijn moeder, die een beetje teleurgesteld kijkt omdat ik net binnenkwam en er meteen weer vandoor ga.

‘Niet weer uren wegblijven, hè...’ hoor ik haar nog mompelen, maar ik trek de deur al dicht.

Als ik de voordeur openmaak, komt Chris meteen blij naar me toe.

‘Ja, leuk hè, Chris, daar ben ik weer,’ zeg ik, en ik aai Chris tussen zijn oortjes en onder zijn kinnetje. Ik doe precies hetzelfde als de dag ervoor en als Chris uitgeput van het spelen weer in zijn mandje ligt, schrijf ik opnieuw in zijn dagboekje:

Liefbaasje,

Vandaag had Irma weer geen zin om met me te komen spelen en me te voeren.

Ik begin me af te vragen of Irma eigenlijk wel van katten houdt. Ik denk het eigenlijk niet, maar gelukkig kwam Floor weer en die houdt zeker van katten, want ze heeft weer hartstikke lang met me gespeeld.

Nu maar hopen dat Floor morgen weer komt.

Liefs, Chris

De dag erna schrijf ik:

Liefbaasje,

Vandaag is Irma weer niet gekomen. Ze heeft Floor vandaag zelfs omgekocht met snoep om niet naar mij toe te hoeven, maar gelukkig kwam Floor wel.
Floor en ik beginnen al echt dikke vriendjes te worden.

En de dag daarna:

Liefbaasje,

Ik weet niet hoe ik dit moet zeggen, maar Irma liet me weer zitten...
Gelukkig kwam Floor wel, want anders was ik nu dood-gegaan van de honger.
Wat zou ik toch moeten als ik Floor niet had...

En de volgende dag:

Liefbaasje,

Je raadt het al. Geen Irma. Weer geen zin.
Maar omdat het vandaag de laatste dag was kwam Floor

extra lang en heeft ze zelfs een doekje over de tafel gehaald,
lief hè!

I love Floor!

Liefs,

Chris

‘Was het allemaal goed met de kat? En heb je het huis van mevrouw Van Beveren netjes achtergelaten, ze kan ieder moment voor de deur staan,’ zegt mijn moeder. Ze staat me weer op te wachten na mijn laatste keer spelen en knuffelen met Chrisje.

‘Ja,’ antwoord ik en ik druk de huissleutel van mevrouw Van Beveren in haar hand.

Ik ben nog maar net op de bank geploft, of de bel gaat al. Mijn moeder hobbelt op een draffe naar de deur.

‘Wat fijn dat u er weer bent, hoe was uw vakantie?’ hoor ik mijn moeder slijmerig vragen.

‘Ja, het was een mooie tocht,’ zegt mevrouw Van Beveren. ‘Het was zelfs één dag zo zonnig dat ik mijn shorts aan kon. Is alles goed gegaan met Chrisje?’

‘Ja, heel goed, wat een ongelooflijk lief beestje,’ lacht mijn moeder. ‘Zo’n schat van een kat, die Chrisje.’

Ik hoor mevrouw Van Beveren ook lachen.

‘O ja, en hier zijn uw sleutels!’ zegt mijn moeder en ik hoor het gerinkel van de sleutelbos.

‘Heel erg bedankt voor het oppassen,’ zegt mevrouw Van Beveren.

‘Helemaal geen probleem. Als u nog eens op reis moet, vraag het dan gerust aan mij.

I love cats!’ roept mijn moeder.

Door het raam zie ik mevrouw Van Beveren op een sukkelgangetje naar haar huis drementelen. Nu denkt ze nog dat mijn moeder de allerleukste kattenoppas ter wereld is... Gelukkig heeft Chris een dagboekje bijgehouden!

